

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 208/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Martin Palaj, s.r.o., Kazanská 25131/4, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 46C/19/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznal jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, pretože vo veci sa nerealizujú žiadne procesné úkony. Žalobu o určenie neplatnosti zmluvy sťažovateľka podala 11. augusta 2023 a v priebehu rokov 2023 a 2024 boli zo strany mestského súdu realizované vyjadrenia strán sporu. Vo veci nie je ku dňu podania ústavnej sťažnosti (17. februára 2026) nariadený ani prvý termín pojednávania. Sťažovateľka ani sporová protistrana prietahy v konaní nespôsobili, nečinný je výlučne súd prejednávajúci vec. Vec je podľa názoru sťažovateľky relatívne nekomplikovaná. Sťažovateľka nepovažuje postup mestského súdu v konaní za efektívne smerujúci k odstráneniu stavu jej právnej neistoty, keďže od podania žaloby prešli takmer tri roky bez nariadenia jediného pojednávania.
3. Z príloh pripojených k ústavnej sťažnosti vyplýva, že žaloba je datovaná k 11. augustu 2023. Mestskému súdu bolo doručené vyjadrenie žalovaných k žalobe 9. septembra 2024. Mestský súd

uznesením zo 17. septembra 2024 vyzval sťažovateľku na vyjadrenie k tomuto vyjadreniu. Sťažovateľka reagovala na túto výzvu podaním z 2. januára 2025. Dňa 13. novembra 2025 došlo k zmene zákonného sudcu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

5. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

6. Ústavný súd zohľadňuje aj rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

7. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

8. V prejednávanom prípade napadnuté konanie trvá od 11. augusta 2023 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti (17. február 2026) jeho celková dĺžka činí 2 roky a 6 mesiacov, čo nepresahuje štandardnú dĺžku súdneho konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky). Zároveň z hľadiska predmetu konania nejde o konanie, ktoré v zmysle ustálenej judikatúry vyžaduje prednostné vybavenie. Všeobecný súd podľa tvrdení sťažovateľky nebol vo veci nečinný, realizoval procesné úkony zabezpečujúce kontradiktórnosť konania a prípravu spisu na rozhodnutie. Doterajší postup konajúceho súdu z hľadiska intenzity prieťahov, ako aj celkovej dĺžky konania preto ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný.

9. Z uvedených dôvodov by ústavný súd ani po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne nemohol dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

10. V závere ústavný súd dodáva, že toto uznesenie nebráni sťažovateľke, aby sa opätovne obrátila so sťažnosťou na ústavný súd, ak dospeje k záveru, že mestský súd naďalej nepostupuje v konaní spôsobom efektívne smerujúcim k nastoleniu jej právnej istoty.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu